

Arrest

nr. 127 917 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster dient op 7 februari 2011 een asielaanvraag in. Deze asielpcedure wordt afgesloten met het arrest nr. 82 341 van 31 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende

bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}). Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 19 september 2012.

Op 16 september 2012 dient de verzoekster twee aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 4 december 2012, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 januari 2014, verklaart de gemachtigde de beide voornoemde aanvragen onontvankelijk. De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Dit beroep is thans hangende en is gekend onder het rolnummer 147 811.

Op 9 april 2013 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in deze een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 18 april 2013.

Op 1 juli 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 december 2013 verklaart de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Het betreft de thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 januari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2013 werd ingediend door :

R(...), M(...) (R.R.: ...)

nationaliteit: Servië

geboren te R(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Mevrouw verblijft illegaal op het Belgische grondgebied. Ze diende twee asielaanvragen in die allebei afgesloten werden met een negatieve beslissing. Mevrouw diende eveneens twee aanvragen 9ter in die allebei werden afgesloten met een negatieve beslissing. Mevrouw beweert een aanvraag 9bis te hebben ingediend op 10.12.2012 samen met de heer Z(...) V(...). Mevrouw dient nu een nieuwe aanvraag in met als bijkomend - nieuw - element dat de heer Z(...) V(...) haar verlaten heeft en niet meer in België verblijft. De elementen die staan vermeld in de aanvraag van 10.12.2012 zijn nog steeds geldig. Mevrouw voegt die elementen toe aan de aanvraag 9bis van 01.07.2013. Mevrouw verwijst naar het feit dat zij Roma is met Servische nationaliteit. Mevrouw verwijst naar de discriminatie van Roma in Servië. Haar gezondheid zou zeer zwak zijn en om die reden heeft zij een aanvraag 9ter ingediend. Mevrouw woont in bij S(...) O(...) die begrip heeft voor haar moeilijke situatie. Mevrouw verklaart goed geïntegreerd te zijn en een gezond sociaal leven te leiden. Na tal van moeilijke jaren vond zij hier stabiliteit. Voor haar is het ondenkbaar terug te keren naar Servië. Ze wordt er gediscrimineerd en heeft geen toegang tot de arbeidsmarkt, noch tot het verkrijgen van medische zorgen.

Mevrouw wist op voorhand dat haar verblijf in België enkel zou worden toegestaan naar aanleiding van haar asielaanvraag. Uiteindelijk diende mevrouw twee asielaanvragen in. Allebei werden ze afgesloten met een negatieve beslissing. Mevrouw diende een eerste asielaanvraag in op datum van 07.02.2011. Op 04.06.2012 werd zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire bescherming geweigerd. Mevrouw betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.09.2012. Mevrouw besloot haar verblijf in België illegaal verder te zetten. Op 09.04.2013 diende mevrouw een tweede asielaanvraag in die niet in overweging werd genomen op 18.04.2013. Mevrouw diende ook twee aanvragen 9ter in. De aanvraag 9ter van 02.04.2012 werd afgesloten op 20.08.2012 met een negatieve beslissing. De aanvraag 9ter

ingediend op 20.09.2012 werd afgesloten op 04.12.2012 met een negatieve beslissing. De problemen met betrekking tot haar gezondheid hebben niet geleid tot een verblijfsmachtiging.

Dat mevrouw Roma is en om die reden geen aanvraag kan indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, is niet geloofwaardig. Mevrouw verwijst naar het feit dat zij als Roma geen toegang heeft tot medische zorgen of tot een betrekking op de arbeidsmarkt. Wat de medische zorg betreft, daarvoor heeft mevrouw reeds twee aanvragen 9ter ingediend die allebei met een negatieve beslissing werden afgesloten. Het feit dat Roma geen toegang tot de arbeidsmarkt hebben, betekent niet dat ze de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet kan indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw kan steeds de hulp inroepen van de Servische autoriteiten, niet-gouvernementele organisaties zoals de ngo Praxis of de Servische ombudsman indien zij discriminatie zou ondervinden.

Dat mevrouw geïntegreerd zou zijn, een sociaal leven heeft opgebouwd in België, een vriendenkring heeft en in België stabiliteit vond, betekent niet dat mevrouw de aanvraag niet kan indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan doordat zij een asielaanvraag indiende.

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Op 10 december 2014 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot de afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing indiende werd bij 's Raads arrest nr. 127 916 van 6 augustus 2014 verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn. Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

In casu wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jegens de verzoekster op 20 december 2013 een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Dit inreisverbod werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 januari 2014 en zij diende hiertegen bij de Raad een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in. Dit beroep, gekend onder het rolnummer 147 261 werd echter door de Raad bij arrest nr. 127 916 van 6 augustus 2014 verworpen.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het jegens de verzoekster getroffen inreisverbod in werking op 24 januari 2014. Verzoeksters beroep tegen het voormelde inreisverbod is inmiddels reeds verworpen.

Het blijkt dan ook dat de verzoekster op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indiende onder de gelding viel van een inreisverbod voor drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Nu de gelding van het aan de verzoekster betekende inreisverbod voor drie jaar verhindert dat aan de verzoekster een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de verweerder de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie omtrent het rechtens vereiste belang doen aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Ter terechtzitting werd deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoekster repliceert dat het inreisverbod nog niet definitief is, dat de verzoekster de aanvraag op grond van artikel 9bis heeft ingediend vooraleer het inreisverbod werd getroffen, dat er ook nog een procedure bij de Raad hangende is omtrent de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat er een mogelijke schending is van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de

Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De advocaat van de verweerder betoogt dat het inreisverbod definitief is en dat de verzoekster hierdoor geen belang heeft bij de onderhavige vordering.

Wat verzoeksters betoog ter terechtzitting betreft, dient er vooreerst op te worden gewezen dat het beroep tegen het inreisverbod d.d. 20 december 2014 werd verworpen bij arrest nr. 127 916 van 6 augustus 2014 zodat het definitief is geworden. Verder licht de verzoekster niet toe en ziet de Raad ook niet in waarom het loutere gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod, zou inhouden dat zij gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard, een voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat de verwijzing naar het hangende beroep tegen de beslissing van 4 december 2012 tot onontvankelijkheid van de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat het belang volgens vaste rechtspraak van de Raad van State rechtstreeks moet zijn. Er valt niet in te zien hoe het hangende beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een aanvraag en een beslissing die een andere feitelijke en juridische grondslag heeft, zou kunnen impliceren dat de verzoekster in weerwil van het aan haar opgelegde inreisverbod een rechtstreeks voordeel kan bekomen uit de vernietiging van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekster stelt dat er een mogelijke schending is van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat uit het onderhavige verzoekschrift enkel blijkt dat de verzoekster zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat er ook van zij, de thans bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze een dergelijke beslissing die geenszins in een verwijderingsmaatregel voorziet en er evenmin mee gepaard gaat, een schending kan inhouden van de voornoemde artikelen van het EVRM.

Specifiek wat de in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekster nalaat aan te tonen in welke mate het door haar geponeerde gezins- of privéleven in België zou kunnen verantwoorden dat haar, na een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing en in weerwil van het jegens haar vigerende inreisverbod voor drie jaar, toch nog een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou worden verleend.

Bovendien formuleert de verzoekster in haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM slechts de kritiek dat een terugkeer naar Servië tot gevolg zou hebben dat haar leven in het gevaar wordt gebracht, dat zij wordt weggerukt uit het milieu waar zij haar psychologisch en sociaal evenwicht vindt in gezinsverband en dat haar gezins- en familieleven abrupt wordt afgebroken en ten zeerste verstoord. De Raad herhaalt dat de thans bestreden beslissing evenwel op geen enkele wijze voorziet in een verplichting voor de verzoekster om naar Servië terug te keren, zodat verzoeksters betoog op dit punt relevantie mist.

De verzoekster slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat de door haar gevorderde vernietiging haar in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE